

ת"פ 45403/01/14 - מדינת ישראל נגד א א

בתי המשפט

בית משפט השלום קריית גת

ת"פ 45403-01-14
08 מרץ 2015

בפני: כב' השופטת בכירה רובין לביא

בעניין: מדינת ישראל

נגד

א א

המאשימה

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד - רחלי חג'ג'

הנאשם - בעצמו ובא כוחו עו"ד - אוזן

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון שכלל תיקון מהותי בכתב האישום, בכך שב- 7.1.14 בבוקר, התפתח ויכוח בינו לבין נ א, אשתו, לה נשוי 29 שנה (להלן: "המתלוננת"), וכן עם חברו מר נ, שחשד שאשתו בוגדת בו עמו. לאחר שמר נ עזב את הדירה תקף אותה בכך שבעט בה, היכה בראשה עם הטלפון וגרם לה חבלה של ממש : סימנים כחולים על גופה. בהמשך התקשר למר נ ודרש שישוב לדירה, וכשחזר, התעמת איתו ואף תקף אותו בכך שאחז בסנטרו ודחף אותו . כמו כן הודה בכך שב- 10.1.14 פגע בפרטיות המתלוננת בכך שהתקין מכשיר האזנה שלא כדין בתיקה על רקע חשדו שבוגדת בו. כמו כן, איים עליה בכך שנטל סכין ביד ואיים להרוג אותה. ובכך שב- 20.1.14 בשעות הערב ניטש ויכוח ביניהם בטלפון במהלכו איים עליה. כשאמרה כי תתקשר למשטרה, נטל מידה מכשיר הטלפון והשליכו לעברה ופגע בכתפה, ובהמשך דחף אותה. כל זאת בהיותו בהשפעת משקה משכר- **עבירות תקיפה הגורמת חבלה לבת זוג, תקיפה סתם, איומים ופגיעה בפרטיות.**

על פי ההסדר לא הורשע ונדחה לקבלת תסקיר כשהתביעה הודיעה כי עמדתה הרשעה אך הסכימו לשוב ולהידבר לאחר קבלת התסקיר.

מהתסקיר עולה כי הנאשם בן 48, נשוי ואב לשתי בנות בנות 22 ו-12, עברו נקי והוא בעל נגרייה ותושב שדרות. הוא עלה ארצה מרוסיה לפני 17 שנה, שם השלים 13 שנות לימוד ושירת שנתיים בצבא.

ביתו הגדולה סובלת מאוטיזם אך החליטו שלא לשלחה למוסד, והיא גרה בבית ונלקחת מידי יום על ידי האם למסגרת טיפולית בבאר שבע. קיימת מורכבות טיפולית בבת הזקוקה להשגחה צמודה וטיפול במשך כל שעות היממה.

לדבריו צורך אלוהול רק בארועים חברתיים אך בעקבות משבר משפחתי לדבריו באותו מועד הגדיל הצריכה וזה הרקע לביצוע העבירות. הוא טוען כי כיום נמנע מכך בשל השפעתה על מערכת היחסים הזוגית.

לדבריו, באותו מועד חש בשינוי בהתנהגותה כלפיו ופירש זאת כרצון לקשר זוגי עם אחר, ואף חשד כי היא מקיימת קשר עם הנהג שמסיע את ביתם ולכן עזב את הדירה, שכר יחידת דיור והגביר צריכת האלוהול. לדבריו המתלוננת היא חשה לא מוערכת על ידו, הרגישה כי מתרחק ממנה ומסתגר מפניה ולכן היא חשדה כי הוא מנהל מערכת יחסים מחוץ לנישואין.

היא מתארת זאת כתקופה משברית קצרה ממנה יצאו מחוזקים.

מדובר בבני זוג המתפקדים תחת לחצים ומתחים הנובעים ממצב הבת והם מתקשים להתמודד עם צרכיה לצד צרכי יתר בני המשפחה. כתוצאה מכך שלא משתפים ומבקשים סיוע, חלה שחיקה במערכת היחסים הזוגית והחל ריחוק רגשי ביניהם. כיום הם מגלים ניצני תובנה כי הקושי העיקרי נובע מקשיי תקשורת, מסרים כפולים, בלבול והעדר תובנה והם הביעו רצון להמשיך בנישואים. שניהם מסורים מאד לביתם אך מתקשים לקבל סיוע חיצוני.

שרות המבחן התרשמו כי התנהגותו האלימה במקרה זה אינה מאפיינת אותו וכי נמנע בדרך כלל מקונפליקטים, והם סבורים כי כיום רמת הסיכון נמוכה להישנות התנהגות פוגענית.

הואיל והרשעה תפגע בדימויו העצמי, בשל עברו הנקי, ומשום שהוא משווק עבודתו במקומות הדורשים תעודת יושר, ממליצים להימנע מהרשעה.

הם סברו שיש מקום לצו מבחן בשל הירתמותו לטיפול בהיותו בפיקוח מעצרים אך ציינו כי יתקשה בכך ולכן המליצו רק על צו של"צ בהיקף של 100 שעות. לבימ"ש אמר הנאשם כי יהא מוכן להיות בקשר טיפולי אם ימנע מהרשעתו. קצינת המבחן לכן ביררה ומצאה כי נפתחת תחנה חדשה לטיפול במשפחה בשדרות, והנאשם הביע הסכמה להשתלב בה.

למרות האמור, התביעה עומדת על הרשעתו, ואף שסבורים כי העונש הראוי מאסר, בשל התסקיר הם מסתפקים בעונש מרתיע יחד עם של"צ, בהיקף גדול מהמומלץ.

לדברי הנאשם חשוב מאד שלא יורשע שכן בעבר ביצע עבודות נגרות בחברת טלרד, בקריה, ובחברת מירס וכולם עומדים על תעודת יושר.

ההלכות בשאלת הימנעות מהרשעה ידועות: כבר בע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' שמש**, (פ"ד נ(3) 682) פסק בית המשפט העליון בעמ' 683 כי:

"שורת הדין מחייבת כי מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו. זהו הכלל. הסמכות הנתונה לבית המשפט להסתפק במבחן מבלי להרשיעו בדין, יפה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שימוש בסמכות הזאת

כאשר אין צידוק ממשי להימנע מהרשעה מפר את הכלל. בכך נפגעת גם שורת השוויון לפני החוק".

על הלכה זו חזר בית המשפט העליון, מפי כבוד השופטת א' פרוקצ'יה, בע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, (פ"ד נד(3) 685, 689):

"ההמנעות מן ההרשעה הופכת, כמובן, באופן תיאורטי לקשה יותר ככל שהעבירה חמורה יותר ... כאשר מדובר בשורה של עבירות חמורות ... הופך עניין התחליף לענישה המצויה, לנושא קשה עוד יותר ליישום" [בר"ע 432/85, רומנו נ' מד"י, (תק-על 85 (3) 737)].

בבואו לשקול את האפשרות של הימנעות מהרשעה, מצווה בית המשפט לשקול גם את הצורך בהרתעה אפקטיבית של עבריינים אחרים, ואת האינטרס הציבורי (ע"פ 2083/96 הנ"ל בענין כתב (פד"י נ"ב (3) 337, 341); ע"פ 2669/00 הנ"ל בענין פלוני; ע"פ (מחוזי ת"א) 1134/94 הנ"ל, וע"פ 1356/94 מדינת ישראל נ' ג'ורג' (לא פורסם)).

בעבירות חמורות, חייב בית המשפט "להטביע חותם פליליות" על ידי הרשעת נאשם, שאם לא כן עלול הוא להעביר מסר הפוך מן המתחייב, כאילו מדובר בעבירה שהיא "נסלחת" [ע"פ 419/92 מדינת ישראל נ' כהן, (פ"ד מז(3) 821, 835)].

המשנה לנשיא, כבוד השופט ש' לוי, פרט בהלכת כתב (ע"פ 2083/96 הנ"ל), קווים מנחים, שאינם ממצים, להימנעות מהרשעה, ככל שמדובר בהיבט השיקומי של הנאשם, ואלו הם:

(א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם;

(ב) מהי חומרת העבירה והנסיבות שבהן בוצעה;

(ג) מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד;

(ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים;

(ה) הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות;

(ו) האם ביצוע העבירה על-ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית?

(ז) יחסו של הנאשם לעבירה, האם נוטל הוא אחריות לביצועה; האם הוא מתחרט עליה;

(ח) משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם;

(ט) השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם. (שם, בעמ' 334).

עמוד 3

התביעה טוענת כי בשל חומרת העבירות לא ניתן במקרה שבפני להימנע מהרשעה.

אכן בגין אלימות בכלל ובתוך המשפחה בפרט המתחם העונשי הראוי נע בין מאסר מותנה למאסר, בין בעבודות שרות בין בכלא.

"עבירות האלימות והאיומים בכלל, וכנגד בנות זוג בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה אשר בתי המשפט מצווים להאבק בה" (רע"פ 6577/09 צמח נ' מדינת ישראל, מפי כב' השופט ג'ובראן)

בע"פ 2037/92 יצחק בן דוד נ' מדינת ישראל, מיום 22.6.92 (לא פורסם) נקבע:

"בית המשפט מצווה לשרש את התופעה של אלימות שבתוככי המשפחה, שנעשית יותר ויותר למכת המדינה, וכן מצווה הוא להגן על הצד המוכה, שלא תמיד כוחו עומד לו להגן על עצמו. הרתעה זו צריך והינתן לה ביטוי על ידי השתת עונש מאסר משמעותי, למען ישמעו ויראו, הן מי שהורשע במעשה אלימות והן עבריינים בכח".

הערך החברתי המוגן, לכשמדובר בעבירת אלימות, הינו הצורך להגן על שלום הציבור ובעיקר החלשים בחברה שאינם יכולים להגן על עצמם.

למרות זאת ניתן להימנע ממאסר, ולעיתים אף מהרשעה, אם נסיבות התקיפה ברף התחתון והתוקף לוקח אחריות מלאה על מעשיו, מביע חרטה ומשתלב בהליך טיפולי - שיקומי, שיש בו לצמצם במידה רבה המסוכנות הנשקפת ממנו.

במקרה כזה לטעמי רק אם אין הנאשם מכיר בנזקקות טיפולית ודוחה כל הצעה טיפולית, יש להחמיר עימו ואפילו אם מדובר באדם מבוגר שבעת ביצוע העבירה עברו היה נקי.

בנסיבות חמורות, כשנלוות לאלימות ולאיומים, חבלות של ממש, על אחת כמה וכמה שיש להטיל מאסר, לתקופה שבין 10 עד 18 חודשים .

במקרה שבפני אף שלא מדובר במקרה אחד מצאתי להתייחס לכך כאל ארוע חריג אחד, שארע בתקופה משברית, בה נמצאו בני הזוג במתח רב מהרגיל , וזאת בשל הריחוק שחשו, וחשדם כי בני הזוג בוגדים זה בזו . לכן הנאשם עזב הבית ושתה לשכרה, ושלא כהרגלו נהג כלפיה וכלפי חברו באלימות. כיום כאמור, הנאשם מכיר בנזקקות הטיפולית והתחייב בפני ביהמ"ש לשתף פעולה בהליך טיפולי שיהא בו לצמצם המסוכנות. אם לא יעמוד בכך ניתן יהא להפקיע הצו ולשוב ולהרשיעו ולגזור דינו גם למאסר.

בתימ"ש מצאו כי ישנם מקרים חריגים בהם יש הצדקה להימנע מהרשעה כגון בעפ"ג מחוזי מרכז 53504-01-11 **אדם אלון נגד מ'י** מיום 22.5.11. שם המערער נדון בגין החזקת סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל גדול של 8,220 גר', אשר היה השייך לאחר אשר ביקשו שיסתירו עבורו כדי שלא יתגלה על ידי המשטרה. שהמב"ח המליצו להימנע מהרשעה שכן מדובר בספורטאי שבאותו מועד נפצע ונמצא במצב של בלבול , ולכן חבר לגורמים שליליים והחל לצרוך סמים, אך מאז ניתק קשר עימם והפסיק לחלוטין השימוש בסם ושב להתאמן. הם המליצו להימנע מהרשעה כדי שיוכל להמשיך ולייצג את ישראל בתחרויות ג'ודו וביהמ"ש המחוזי סבר כי מדובר במקרה חריג המצדיק התערבותם, וציינו כי אף שהעבירה חמורה , הנסיבות מקלות, ונעברה בתקופה משברית, ואם יורשע צפוי לו נזק חמור שאינו עומד במבחן המידתיות, שכן כל שנות האמון המפרכות ומאמציו להשתתף במשחקי אולימפיאדת לונדון -ירדו לטמיון , ולכן בטלו

ההרשעה, והוטל עליו צו של"צ. לא הוגשה על ידי המדינה בקשה לקבלת רשות ערעור.

גם ברע"פ 2777/11 **פלונית נגד מ'י** מיום 13.10.12, דהיינו לאחר תיקון 113 לחוק העונשין התשל"ז, בימ"ש שלום נמנע מהרשעה, אך ערעור למחוזי נתקבל ובימש"ע שב וביטל ההרשעה וציין כי מדובר במקרה חריג ביותר המצדיק מתן רשות ערעור לאור שיקולי צדק ולכן למרות שלא עוררה שאלה עקרונית המצדיקה התערבות סברו כי יש לעשות כן משיקולי צדק בשל מצבה הבריאותי הקשה.

בנסיבות כמתואר מצאתי כי נתמלאו התנאים, שאינם מצטברים, שנקבעו בהלכת כתב, והואיל ובמקרה זה הרשעה תיפגע באפשרות תעסוקה עתידית בעוד הקשר הטיפולי יצמצם במידה רבה המסוכנות הנשקפת ממנו, מצאתי לחרוג מהמדיניות העונשית הנקוטה ולהימנע מהרשעתו.

לאור האמור אני גוזרת עונשים כדלקמן:

1. פיצוי לא נ, ע"ת 1, בסך 1500 ₪, שיופקד בקופת ביהמ"ש תוך 90 ימים ובהמשך יופקד בחשבון הבנק שלו על פי פרטים שימציא למזכירות.

אם לא ישלם הפיצוי-יגבה כקנס.

2. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 10,000 ₪ להימנע מביצוע העבירות בהן הודה במשך שנה מהיום.

אם לא יחתום על ההתחייבות, יאסר למשך 90 ימים.

3. הנאשם ימצא בפיקוח שירות המבחן למשך שנה מהיום.

לצורך זאת עליו לחתום על צו מבחן.

מוסבר לנאשם כי אם לא יעמוד בתנאי הצו, ניתן יהיה להפקיעו ולגזור דינו לרכיבי ענישה נוספים, כולל מאסר.

4. אני מטילה על הנאשם לבצע 100 שעות שירות לתועלת, בהיקף שלא יפחת מ-3 ש"ש בפיקוח שירות המבחן.

במידה ויש צורך בשינוי מקום ההשמה, שירות המבחן יעשה כן וידווח על כך לביהמ"ש.

מוסבר לנאשם כי אם לא יבצע עבודות השל"צ במלואן, ניתן יהיה להפקיע הצו, ולשוב ולגזור את דינו לרכיבי ענישה נוספים.

לצד, לא גובשה עדיין תכנית עבודת של"צ, ולמרות זאת כדי למנוע עינוי דין, מצאתי לסיים ההליך, אולם על שהמב"ח להמציא לביהמ"ש תוך 20 יום תכנית מגובשת שתהווה חלק מגזר הדין.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום י"ז אדר תשע"ה, 08/03/2015 במעמד הנוכחים.

רובין לביא , שופטת בכירה

החלטה

העתק לשרות המבחן כבר היום.

התיק יובא בפני בעוד 20 יום להבטיח השלמת תוכנית השל"צ.

ניתנה והודעה היום י"ז אדר תשע"ה,
08/03/2015 במעמד הנוכחים.
רובין לביא , שופטת בכירה